

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **Y.M.S.**, narozen „X“,
státní příslušnost Eritrea,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort, sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2019, č. j. KRPU-166758-22/ČJ-2019-040022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě, doplněnou prostřednictvím ustanoveného právního zástupce, domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 9. 2019, č. j. KRPU-166758-22/ČJ-2019-Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie před dnem 13. 1. 2009, a to Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích, která byla podepsána dne 2. 7. 2002 a v platnost vstoupila dne 1. 1. 2004 (dále jen „readmisní dohoda“) a podle ustanovení § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 19. 9. 2019 v 4:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná ho zajistila za účelem jeho předání na Slovensko, aniž by se blíže zajímala o to, v jakém postavení se nachází a co lze od jeho předání na Slovensko očekávat. Poukázal na čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). V případě realizace účelu zajištění podle readmisní dohody nejsou splněny přísné podmínky omezení osobní svobody postulované v obecných předpisech zabezpečujících ochranu základních lidských práv, mimo jiné podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zákon o pobytu cizinců ani jiný právní předpis neupravuje samostatně otázky spojené s návratem cizince podle readmisní dohody. Předávanému cizinci není vydáváno žádné výslovné rozhodnutí o předání, vůči kterému by se mohl bránit. Pouze je mu vydáno rozhodnutí o zajištění. Institut readmise nepřijatelným způsobem zasahuje do základního práva žalobce na soudní ochranu, a to v rozporu s čl. 36 odst. 2 věta druhá a čl. 8 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod. Žalovaná tedy nijak nezkoumala minulost žalobce a především eventuální hrozby, kterým může být vystaven na Slovensku a zejména ve svém domovském státě Iránu, kam by případně mohl být Slovenskem předán, nepokusila se nijak napravit legislativní vakuum spočívající v nemožnosti soudního přezkumu samotného předání žalobce. Je povinností žalované vypořádat se s přijatelností předání žalobce na Slovensko a především s hrozbou, která mu tam může hrozit. Jelikož žalovaná na tuto povinnost rezignovala a rozhodla čistě technicky, zohlednila pouze pobytovou historii žalobce, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě a poukázala na ustanovení návratové směrnice s tím, že předání cizince podle readmisních dohod tento právní předpis upravuje, stejně jako ustanovení zákona o pobytu cizinců. Není pravdou, že by se žalovaná nezajímala, v jakém postavení se žalobce nachází. Byl zjištěn neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky a jako zletilá osoba nelegálně pobývajícím na území České republiky, která v žádné zemi nepožádala o mezinárodní ochranu, měla být předána na Slovensko. V daném případě se jedná o postup v souladu nejen se zákonem o pobytu cizinců, ale i s návratovou směrnicí. V případě žalobce by před vlastním předáním v rámci readmisní dohody na Slovensko obdržel rozhodnutí o povinnosti opustit území v souladu s ustanovením § 50a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož však k předání na základě odmítnutí slovenské strany nedošlo, nemohlo být ani vydáno rozhodnutí podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

50a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění žalobce a došlo k překvalifikování rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná ani žalobce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl dne 19. 9. 2019 v ranních hodinách kontrolován Policií České republiky na dálnici D8 v autobusu Flixbus jedoucího z Maďarska přes Slovensko a Českou republiku do Spolkové republiky Německo. Žalobce nepředložil žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu. Jízdenka autobusu, kterou se žalobce prokazoval, byla vystavena na jméno I.H.A.M.. Při svém zajištění žalobce uvedl nesprávné datum narození dne 12. 3. 2000, neboť mu, dle jeho vyjádření, bylo řečeno, že s osobami mladšími 18 let bude jednáno ohleduplněji. Svou zemi původu, Eritreu, opustil v červnu 2019 a prostřednictvím převaděčů cestoval do Spolkové republiky Německo. Poté, co slovenská strana dne 19. 9. 2019 odmítla převzetí žalobce z důvodu jeho nezletilosti, došlo prostřednictvím vyšetření RTG pánve + kostního věku ke stanovení věku žalobce, který byl shledán starším 18 let, načež bylo Slovensko opět požádáno o převzetí žalobce na základě readmisní dohody. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo stanovisko slovenské strany známo.
8. Dle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
9. Dle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

10. Dle článku 6 odst. 1 návratové směrnice členské státy vydají rozhodnutí o navrácení každému státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na jejich území, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 až 5.
11. Dle článku 6 odst. 3 návratové směrnice členské státy mohou upustit od vydání rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země neoprávněně pobývajícího na jejich území, pokud je dotčený státní příslušník třetí země převzat jiným členským státem podle dvoustranných dohod či ujednání platných ke dni vstupu této směrnice v platnost. V takovém případě použije členský stát, který dotčeného státního příslušníka třetí země převzal, odstavec 1.
12. Dle § 119a odst. 7 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění se nevydává, jde-li o předání cizince podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009.
13. Dle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců je-li cizinec bez zbytečného odkladu převzat jiným členským státem na základě mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo vrátí-li se cizinec neprodleně dobrovolně do státu, v němž je držitelem platného oprávnění k pobytu, může policie upustit od vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území.
14. Podle čl. 2 odst. 1 a 2 readmisní dohody každá smluvní strana převezme na území svého státu osobu, která nemá občanství státu žádné ze smluvních stran (dále jen "občan třetího státu") a nesplňuje nebo přestala splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno nebo se věrohodně předpokládá, že vstoupila na území státu žádající smluvní strany z území státu žádané smluvní strany. Dokázaný vstup si smluvní strany vzájemně uznají. V případě, že vstup z území státu žádané smluvní strany je věrohodně předpokládán, platí tento předpoklad, pokud jej žádaná smluvní strana nevyvrátí.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná dle tvrzení žalobce nezkoumala minulost žalobce, jeho postavení a přijatelnost jeho předání na Slovensko.
16. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).
17. Soud konstatuje, že podmínkami předání žalobce se žalovaná zabývala na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, kde vyložila relevantní právní úpravu včetně readmisní dohody, na str. 5 a 6 se žalovaná zabývala vazbami žalobce k území České republiky a mimo jiné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatovala, že žalobce úmyslně nelegálně vstoupil na území schengenského prostoru, žalobce se nechce vrátit do země původu a je tedy vysoká pravděpodobnost, že v případě propuštění by pokračoval dál ve své cestě do Spolkové republiky Německo. Dále uvedla, že žalobce nedisponuje dostatečným množstvím peněz ani vazbami na Českou republiku, aby se sám na vlastní náklady mohl zdržovat na místě policií určeném. Žalovaná vyhodnotila, že jediným adekvátním prostředkem je v případě žalobce zajištění, když nelze použít mírnějších opatření, které zákon o pobytu cizinců předpokládá. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je jako celek dostatečně odůvodněné a žalovaná se zabývala i konkrétní situací žalobce, stejně jako podmínkami předání žalobce na Slovensko, neboť postupovala, jak podle readmisní dohody, tak podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, což je z jejího rozhodnutí patrné.

18. K otázce posouzení systémových nedostatků azylového řízení ve státě, kam má být cizinec předán soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, dostupného též na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že v rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepracované znění), dále jen „nařízení Dublin III“, se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jestliže námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, a pokud správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o jejich existenci nejsou důvodné pochybnosti.
19. Soud si je vědom toho, že uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se týká postupu podle nařízení Dublin III, nicméně má za to, že nosná myšlenka v daném případě je použitelná i v této věci, kdy lze konstatovat, že pokud nic nenasvědčuje tomu (a žalobce to ani netvrdí), že by docházelo k porušování základních práv a svobod cizince při řízení o správním vyhoštění nebo azylovém řízení na Slovensku, není třeba, aby se touto otázkou žalovaná výslovně zabývala.
20. Soud dále konstatuje, že nic nenasvědčuje tomu, že by měl být porušen čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a žalobce měl být vrácen do státu, kde ve smyslu tohoto článku bude ohrožen na životě nebo osobní svobodě. Dále soud uvádí, že i požadavky čl. 15 odst. 1 návratové směrnice byly dodrženy, neboť u žalobce bylo jednoznačně identifikováno nebezpečí útěku a nespolupráce s orgány veřejné moci. K tomu soud připomíná, že žalobce vědomě nelegálně cestoval prostřednictvím pašerácké sítě přes několik států Evropské unie, lhal o datu svého narození a cestoval na jízdenku pod falešným jménem. Dále se jasně vyjádřil, že jeho cílovým státem je Spolková republika Německo. Žalobce je tak osobou veskrze nedůvěryhodnou, u které není předpoklad, že by dobrovolně s orgány státu spolupracovala.
21. K námitkám žalobce, že bylo zasaženo do jeho zákonného práva na soudní ochranu, soud konstatuje, že omezení osobní svobody žalobce bylo realizováno prostřednictvím institutu zajištění, který je soudem přezkoumatelný a v tomto řízení přezkoumáván a lze tedy konstatovat, že ani právo žalobce na soudní ochranu při omezení osobní svobody nebylo porušeno, neboť má prostředek právní ochrany, kterého i využil. V rámci zajištění se žalovaná zabývala i potencionální realizací předání v dostatečném rozsahu, a to i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s přihlédnutím k tomu, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení a je vydáváno pod časovým tlakem. Soud tedy neshledal v postupu žalované protizákonnost či dokonce protiústavnost.

22. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Současně výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
24. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2019, č. j. 75 A 25/2019-18. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem dne 4. listopadu 2019

7

75 A 25/2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)